

[Marius Buhl.]

blev ændret ved forsyningsselskabets afgørelse. Der er to grunde til, at det har været sådan.

Den første er den, at det almindeligvis er forsyningsselskabet, der ejer ledningsnettet og alle installationer. Maskiner, lamper og sligt vil jo let kunne influere på ledningsnettet. Derfor mente man, ejerne af ledningsnettet bestandig burde have hånd i hanke med, hvem der udfører det arbejde.

Den anden grund til kravet om autorisation var den, at elektriciteten rummer megen fare, bl. a. megen brandfare; det er måske også sådan, at elektriciteten får skyld for brande i lidt flere tilfælde, end den faktisk har. Man har spøgende sagt, at hvis man ikke ligefrem kan bevise, at der ikke har været installeret elektricitet i ejendommen, der er brændt, er det elektriciteten, der er skyld i branden — kunne man bevise det, kunne den jo ikke få skylden.

Hvorom alting er, er det klart, at elektriciteten rummer denne fare og også rummer en betydelig fare for helbredet, ja, endogså kan være livsfarlig, så det er givet, at man må have sikkerhed for, at installationsarbejdet er rigtigt udført. Det har man ment at opnå ved at stille visse absolutte krav til uddannelsen, såvel den praktiske som den teoretiske, og det er ganske rimeligt, men retten til at nægte autorisation har efterhånden ført til, at arbejdet er blevet noget af et privilegium. Når unge, som havde fulden deres uddannelse, både den praktiske og den teoretiske med den dertil hørende prøve eller eksamen, kom ud og ville til at drive deres næringsvej, er der blevet nægtet dem autorisation, og så har de faktisk ingen vegne kunnet komme. Næringsfriheden har på dette område ofte været ret illusorisk.

Spørger man om grunden dertil, har den vel i en del tilfælde været den, at de, der havde autorisation, mente, at de var tilstrækkelige, de kunne sagtens klare det arbejde, der var i det pågældende område. Det er måske også rigtigt, men det er dog en betragtning, som man ikke gør gældende inden for andre erhverv, og som man heller ikke med rette kan opretholde her. Det er dette forhold, der ændres ved det foreliggende lovforslag, der bestemmer, at en installatør, der har sin uddannelse i orden,

har krav på at blive autoriseret. Man kan spørge: hvorfor skal han så autoriseres? Jo, det skal han, fordi værkerne må vide, hvilke folk der arbejder med deres sager, såvel ledningsnettet som de til ledningsnettet knyttede installationer. Det må de vide; men de skal ikke kunne nægte ham autorisation.

Der stilles i lovforslaget nogle krav om værkstedets indretning og om et depositum, der kan komme til udbetaling, hvis arbejdet viser sig at være dårligt udført. Det kan nok ikke undgås, men jeg synes, vi må have sikkerhed for, at disse krav ikke bliver en slags klausuler, der kan benyttes som påskud for at nægte autorisation. De må ligge inden for absolut rimelige rammer. Der står i forslaget, at ministeren kan udarbejde minimumskrav, men man må også have sikkerhed for, at ikke et eller andet forsyningsselskab stiller for store krav og dermed får en lovmæssig grund til at nægte autorisation.

Men det er jo alt sammen noget, der kan behandles i det udvalg, som skal nedsættes. Jeg håber, at det må blive et ret kort udvalgsarbejde, da jeg meget gerne ser loven gennemført i denne samling. Jeg har i mit arbejde i jævnstrømsværkernes landsledelse ret ofte været ude for anker over de nuværende tilstande fra unge installatører. Derfor ville jeg gerne, om dette lovforslag kunne blive gennemført snarest muligt, og jeg kan tilsige mit partis støtte hertil.

Adolph Sørensen: Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at en ikke uvæsentlig årsag til fremsættelsen har været en ofte fremført kritik af de forhold, som lovforslaget nu tilsigter at ændre. Der er unægtelig noget forjættende i denne tanke. Den åbner visse perspektiver, for så vidt som den måtte være udtryk for en linje i det høje ministeriums politik. Den kan i hvert fald nok skabe en forventning om, at f. eks. den længe ventede skattereform nu må være i sigte, så vist som der jo også her er et område, hvor kritikken længe har været berettiget og hårdnakket nok til at motivere en ændring af lovgivning og vilkår. Vi glæder os altså og håber — og håbet beskæmmer jo ingen.

Hvad nu selve lovforslaget her angår, har jeg efter det, der allerede er sagt af de